

af disse Straffe, skulde det ubetinget snarere være mærk Arrest end Bøiestrafpen. — Jeg sagde før, at jeg tillob mig at begjære Ordet i Anledning af de Udtalelser, som fremkom fra den ærede 6te Landssthingsmand for 2den Kredts (Hæle) med Hensyn til Bestemmelsen i § 121, som jo angaar den meget omtalte Hjelpepligt, og jeg bad da om Ordet, fordi det forekom mig, at hverken han eller hans Sidemand (Xermansen) have læst denne Paragraf rigtig korrekt. Saavidt jeg forstod det ærede Medlem, gif han ud fra, at i Grunden skulde enhver Soldat være pligtig at hilse sin Overmand, selv om denne var civilklædt, og i modsat Fald var han ifalden Straf; men det staaer der ikke i Paragrafen. Naar man vil læse den rigtig, kommer der en ganske anden Mening ud deraf. Der staaer: „Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtfuld Agtpaagivenhed undlader at vise sin Overmand, som han er pligtig at kjende, eller som han iøvrigt kjender, de befalede Legn paa Uærbødighed. . . .“ Det er egentlig Pointen: „Den Overmand, som han er pligtig at kjende“, med andre Ord: hans Foresatte. I et Kompagni, hvor mange Foresatte har Soldaten der? Han har sine Underofficerer, to Lieutenanter, en Kapitaen og Bataillonschefen, dem skal han kjende. Det er virkelig ikke nogen stor Fordring at stille til en Soldat, at han skal kjende — ogsaa naar de ere civilklædte — de Mennecker, som han ser hver Dag fra Morgen til Aften. Vilde det ikke være den største Urmelighed, om f. Ex. paa en Kaserne, hvor Officerer og Soldater bo mellem hinanden, naar en Officer har klædt sig om i civilt Læi, for at gaa ud, og passerer forbi Soldaterne, de saa ikke skulde være pligtige til at hilse ham. Jeg tror, det er en Misforstaaelse, at der ligger Andet i Paragrafen, end at han skal kjende sine Foresatte. Soldaten behøver ikke at kjende andre Overmand, og naar han møder dem, saa lader han være at hilse, naar det ikke tilfældig oplyses, at han iøvrigt kjender dem. Hvis han f. Ex. møder en Officer, han tilbigerer har staaet under, og han ikke hilser, saa er det en Uagtsomhed, som bør straffes. Pointen i Paragrafen er, at Forpligtelsen gjælder egentlig kun ligeoverfor Foresatte. Dernæst bemærkede det ærede Medlem, at man ogsaa kunde straffes for uforstælig Overtrædelse af Paragrafen, idet der staaer: „Dog bør Straffen, naar Forseelsen ikke er forsætlig, den første Gang kun være Trettesættelse“. Nei, dette, naar Forseelsen ikke er forsætlig, refererer sig naturligvis til det, der staaer i første Linie: „Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtfuld Agtpaagivenhed. . . .“ At en Soldat gaar og gaber og dvaser, hvad en Soldat ikke maa, og ikke lægger Mærke til, hvem der passerer, det er ikke forsætlig, men det er Mangel paa pligtfuld Agtpaagivenhed; han slipper med en Trettesættelse. Jeg bemærker dette, fordi man har saa Meget imod denne Paragraf; jeg er enig med den ærede

Landssthingsmands Sidemand (Xermansen) i, at det er Noget, som man, naar man læser Paragrafen rigtig, ikke bør tillægge den Betydning, som man her og andetsteds har villet gjøre.

Blom: Med Hensyn til det Spørgsmaal, som er fremkommet, angaaende hvorvidt Bøiestrafpen kan betragtes som en vanærende og barbarisk Straf, da skal jeg, hvad det Barbariske angaar, sige, at jeg tror, at vi snart burde kunne blive enige om, at der ikke er Noget i denne Straf, som kan kaldes barbarisk. Rigtignot har jeg kun set denne Straf eyelveret en eneste Gang ombord i et Orlogsskib, men det var da tydelig nok, at Manden ikke led noget Ondt ved at sidde i Bøien. Et andet Spørgsmaal er det, om denne Straf er vanærende, og i saa Henseende vil jeg tillade mig at rette en Appel til de ærede Medlemmer her i Thinget, som have været Soldater, og jeg vil da spørge Enhver af dem, om Noget af dem har mærket Noget til, at f. Ex. Krumslutningsstraffen er bleven betragtet som vanærende blandt Kammeraterne. Det er ganske vist, at den betragtes som en haard Straf, ja, som en meget haard Straf, og det er den ogsaa, men jeg har endnu aldrig hørt, at noget Mennecker har betragtet en af sine Kammerater som vanæret, fordi han havde siddet krum. Ja, hvis han har siddet krum for en vanærende Forseelse, saa er det en anden Sag; saa betragte Folkene ham med Misgunst, men Straffen i og for sig betragtes ikke som vanærende, og jeg tror, at jeg tør sige det Samme med Hensyn til Vand- og Brødstraffen. Uagtet Vand- og Brødstraffen jo er bleven en borgerlig Straf for Lyveri, en Forseelse, som Almuen hertilands, som bekendt, betragter med ganske aparte ugunstige Bine, tror jeg dog alligevel ikke, at denne Straf, naar den er bleven dikteret for en Tjenesteforseelse, bliver betragtet som vanærende. Jeg tror heller ikke, at der er nogen Grund for os til at antage, at Bøiestrafpen vil blive betragtet saaledes. Den vil blive betragtet som en stærkt Arreststraf, og det er ogsaa Mening med den. Spørgsmaalet er blot dette, hvorvidt man behøver en saadan stærkt Arreststraf, og jeg tror da, at man maa sige, at helt kan en saadan Straf ikke undværes. Jeg indrømmer, at for de allerfleste Forseelser og for de allerfleste Mennecker, som komme til at begaa Forseelser i Tjenesten, vilde det være temmelig urimeligt at anvende Bøiestrafpen, men der gives een Slags Forseelser, hvor denne Straf efter min Mening vil være hensigtsmæssig, nemlig naar Folk vise Trods og ond Villie. I saa Tilfælde vil Bøiestrafpen, saavidt jeg kan skjønne, være et godt Middel til paa en aldeles haandgribelig Maade at gjøre en raa og udannet Person opmærksom paa, at der er Noget, som er meget stærkere end han, og det er Loven. Netop det, at han faar tænke om Venene og bliver sluttet